

Ferðamannabræv

Einaferð Føroyar, altíð Føroyar. Hesi orðini hóska væl svenska føroyavinin, Arne Antonssen, sum hevur vitjað í Føroyum á næstum hvørjum ári nú í mong mong ár. Alskur hansara til føroysku náttúruna, til fólkið og ikki minst til ríku føroysku mentanina er sera stórur. Hetta sæst m.a. aftur í teimum mongu greinum, sum hann hevur skrivað til Sosialin hesi seinastu árin.

Vit hava nú fingið sendandi eitt heldur óvanligt ferðamannabræv frá sama Arne Antonssen og tað snýr seg um eina vitjan hansara í Vágum í fjør. Vit prenta brævið saman við nøkrum myndum, sum Arne sjálvur hevur tikið.

Arne Antonsen er pensineraður lærari og fæst í dag við at skriva til svensk bløð. Hann er ein av teimum, sum hevur gjørt Føroyar kendar í Svøríki við skrivning síni.

Västerfärnebo
i Sverige
den 27/8 1991

Jag stiger upp klockan halv sex. Idag skall jag resa till Färöarna. Packningen gjordes klar igår. Rygsäcken väger tio kilo och kameraväskan tre.

Det skall bli en kort visit — bara en vecka. Jag tänker besöka skolor i några bygder och sedan skriva reportage i svenska tidningar och kanske i Sosialurin.

Min sonhustru kör mig i bil till flygplatsen i Västerås. Planet lyfter klockan 9.15 och en dryg timme senare lander det i Köpenhamn.

Klockan 13.30 far planet med Atlantic Airways till Färöarna och klockan 15.00 lokal tid, lander vi på flygplatsen på Vágur.

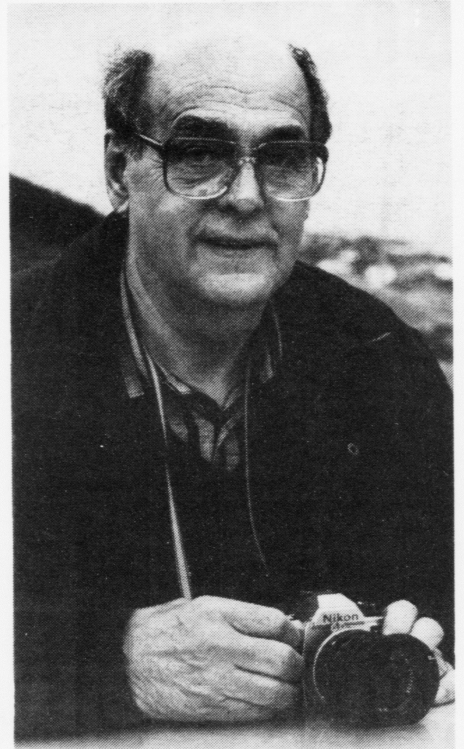
På Atlantic Airways kontor hämtar jag anvisningen på det rum, med »bed and breakfast» som jag beställt och där jag skall sova i natt.

Möter en bonde

Så tar jeg rygsäcken på mig och börjar vandra mot Sörvágur. Det är skönt att sträcka på benen ett slag efter allt sittande.

Skönt också att vara tillbaka på Färöarna igen. Jag kan se toppen av Tindholmen sticka upp bakom fjället och längst ut i väster skymtar Mykines. Påminner mig en kort dikt av Christian Matras:

»Drekki mær eyguni full
av havi
i morgun
Og livi«

Halvvägs framme i Sörvágur ser jag en bonde ute på ett fält. Han är i färd med samla ihop hö till en säte. Eftersom jag är upp-vuxen på en bondegård, är jag intresserad. Därför lämnar jag landsvägen och går fram till mannen och börjar att prata. Han berättar att hann är pensionär (som jag), men att hann brukar hjälpa sonen med arbetet på gården.

Vi hinnar även prata om Heðin Brú och om grinde-dråpet i Sörvágstjorden, som det berättas om i Feðgar á ferð.

Läsa sagor

Så är det dags att fortsätta vandrigen mot Sörvágur. Bjarna Haraldsen heter den jag ska hyra rum av. Hon är en ung sjömanshustru, som hyr ut övernattningsrum till turister via Kunningarstovan i Tórshavn. Hon har egna barn och tar dessutom emot dagbarn i sitt hem.

Jag berättar att jag är pensionerad lärare och att jag undervisat på Tärna folkhögskola i Sverige i många år.

Bjarna talar då om att hon gått en termin på Färöarnas folkhögskola i Tórshavn. Vi har flere gemensamma vänner, visar det sig.

Det blir ganska mycket prat om Jens Pauli Heinesen och hans böcker om barnåren i Sandavágur. Böcker, som jag också har läst.

Familjens yngsta dotter Jórún, fyra år gammal kommer med en sagobok på färöiska och ber mig läsa. Barn är naturliga. Jag läser på svenska — vi ser på bilder och pratar. Var och en på sitt språk. Jag tror att hon förstår.

På kvällen tar jag en promenad tillsammans med en dansk relamman, som liksom jag är gästande turist här.

Senare ser vi på färöisk TV tillsammans med värd-familjen.

Onsdagen den 28/8

Treduppelt arbete

Klockan halv åtta sitter jag i köket och äter morg-

Sörvágur.
Tindholmen sticker upp
spetsen bakom fjället.
Längst ut i väster
skymtar Mykines

